

SERKAN ÖZKAYA

BUGÜN ASLINDA DÜNDÜ
*TODAY WAS REALLY
YESTERDAY*

23.01 - 22.02.2014

GALERIST

**SERKAN
ÖZKAYA**
BUGÜN ASLINDA DÜNDÜ
TODAY WAS REALLY
YESTERDAY
23.01 - 22.02.2014

Serkan Özkaya'nın 'Bugün Aslında Düdü'sü Üzerine Notlar Merve Ünsal

* Mark'ta yer alan spagettinin gerilimi (2011) Serkan'ın dünyevi ile hayali, kopya ile orijinal, eski ile yeni, evde kalmış teyze ile Steven Toole arasındaki zemini arşınlayan çalışmalarının sergilenmesi öyküsünü özetliyor.

* Steven Toole kendisine ev sahipliği yapan sergi için de bir tehdit oluşturuyor. Ne de olsa bir gammaz.

* Bu sergide bol bol dışkı ve idrar var. Belki de bu, bu satırların yazarına her an sözcükler ve sanatla iç içe yaşayarak kendisini çok da fazla ciddiye almamasını öğütleyen bir mesajdır.

* Levitation by Defecation [Dışkıyla İrtifa] (2009) Piero Manzoni'nin 1961 tarihli

Artist's Shit'inin [Sanatçının Boku] süslenip, güncellenmiş, sosyal medya dostu olarak tanımlanabilecek bir versiyonu. 60'lı yılların ince zekâ ve gizem (!) dolu havası yerini, kişinin kullandığı yol ve araçlara rağmen kendini yükseltmek, yüceltmek ve dikleştirmek için başvurduğu yöntemin sözlük anlamıyla gösterildiği yoruma bırakmış.

Fischli&Weiss'in Rock on Top of Another Rock [Taş Üstünde Taş] (2010/13) ile Jeff Koons'un 'ne kadar şatafat o kadar iyi' düşüncesinin birleşimi olan bu yükseliş ufak ve mekân-odaklı tatlı bir papara gibi. (Bebek sizin de tüylerinizi ürpertmedi mi?)

* Gerçi Crazy Tourist [Çılgın Turist] (2006) nesne ile ilişkinin temelinde perspektif olduğunu hatırlattı. En nihayetinde heykel heykeldir, kule kuledir, sanat sanattır, hayat hayattır, Steven Toole da Steven Toole'dur.

* Chase Manhattan (2010) işsiz kalmış David Cronenberg gibi. Makinaların artık o kadar korkutucu hale getirilmesine gerek yok, bankaların da.

* Chase Manhattan'daki mavi, Angel [Melek](2011) ile hoş bir bağlantı kuruyor. Seyirciyi gündelik ve önemsiz varoluşumuzun pek de estetik olmayan deneyimiyle yüzleştiren sevimsiz bir kitsch örneği. Pekâlâ.

* Belki de biz bu yüzden bu kadar sık şeylerin hayalini kuruyoruz. Mirage (2012) yanımızdaki insana bakıp kendi kendimize şu soruyu sordüğümüz andır:

"Bu gerçekten oldu mu?" Olmamıştır. Olmuş da olabilir. Fark eder mi?

* Varolan veya olmayan bir şeyin gölgesinin olması fikri beni çok çekiyor. Şöyle düşünelim, eğer (bir şeyin orada var olup olmamasının göstergesi olan) gölge varsa, üzerine inşa edildiği şeye bitişik olması da aslında şart değildir. Serkan da bize bunu söylüyor. Ya da bize bir fikir sunuyor. Bu fikri ele alıp, onu yorumlayalım diye. Sonucu iyi de olsa kötü de olsa... Greenberg'in kıymeti kendinden menkul, aşkın objesi de çok müthiş değildi. Ama açık konuşalım, gerçekten de o kadar *basit* miyiz artık? Ocağın üzerinde, asla gelmeyecek olan o anı bekleyen çaydanlıktan ne farkımız var?

* Hepimizin Davut'tan alacağı dersler var. Birkaç sene evvel gözden düştü, parçalandı. Yerinden söküldü, taşındı, bütün Manhattan'ın izlemesi için sergiendi. Ama hâlâ aramızda.

* Sleeper [Uyuyan] (Gillian) (2014) bir geçek yaşam ilişkisinin ve etkileşiminin hologramı. Sanatçının eşinin 3 boyutlu sunumu. Tam da bu. Ne bir eksik ne bir fazla. Kavram iç karartıcı bir hal aldığında bir şeyi temsil etmek fikri için en temeline inilerek halledilebilir. (Sözde) Hayalet fotoğraflarıyla 19. yüzyılda karşılaştık. Serkan da bu mecrayı ele alıyor ama daha kapsayıcı bir araç kullanıyor ve hologramla karşımıza çıkıyor. Zaten temsil dediğin nedir ki? Neye bakıyoruz? Gerçekten de bir şey görebiliyor musun? Benim görmediğim herhangi bir şey? Yeni bir şey? Pek sayılmaz. Ama hologramlar temsil ettikleri şey nedeniyle değil, kimi temsil edecekleri nedeniyle anlamlıdır.

Notes on Serkan Özkaya's Today Was Really Yesterday

Merve Ünsal

* The tension in the spaghetti in Mark (2011) captions the exhibition of Serkan's work that tread the ground between the mundane and the imagined, the copy and the original, the new and the old, the spinster aunt and Steven Toole.

* Steven Toole is threatening for the very exhibition that hosts him. After all, he is a snitch.

* There is a lot of defecation and peeing in this exhibition, which is perhaps a message to the author of these lines not to take herself so seriously with art and words all the time.

* Levitation by Defecation (2009) is a glamorized, updated, social-media friendly version of the Piero Manzoni's Artist's Shit (1961). The subtlety and mystery of the 60s (!) has left its place to a literal interpretation of that method of elevation, rising, erecting one's self despite the means. Fischli&Weiss's Rock on Top of Another Rock (2010/13) combined with Jeff Koons's glitz-is-more attitude, this levitation is a nice, site-specific slap on the wrist. (Anyone else creeped out by that doll?)

* Crazy Tourist (2006) reminds me though, this relationship with the thing is about perspective. After all, a sculpture is a sculpture, a tower is a tower, art is art, life is life, Steven Toole is Steven Toole.

* Chase Manhattan (2010) is David Cronenberg out of a job. The machines no longer need to be transformed to be scary—neither do banks.

* The blue in Chase Manhattan ties in nicely with the Angel (2011), a blinking moment of kitsch that grounds the viewer in that not-so-aesthetic experience of our quotidian existence. Oh well.

* Which is perhaps why we imagine things so often. Mirage (2012) is that moment of looking at the person next to us, asking, "did that really happen?" It did not. It might have. Does it matter?

* I'm really into this idea of having the shadow of something that might or might not be there. After all, if the shadow, which is an index of that thing that might or might not be, is there, then it does not really have to be attached to the thing that it was founded upon. Serkan is on to us; after all, he just has to point at something for us to jump on it and interpret, for better or for worse. Greenberg's self-contained, transcendental object was not so great either, but really, are we so *easy* now? How are we different from that pot on the stove, waiting for the moment that will never come?

* We all have a couple of lessons to take from David. The man has been de-pedestalized, moved, exposed for all of Manhattan to see, all after he fell from grace, destroyed, a few years back. And he is still around.

* Sleeper (Gillian) (2014), a hologram of a relationship and an interaction in real-life, a 3D rendition of the artist's wife, is exactly that, no more, no less. This idea of representing something, when the concept becomes daunting, can be reduced down to its basics. Relating to images of ghosts (supposedly) that began photography in the 19th century, Serkan deals with this medium and its larger host of art by way of the hologram. After all, what is representation? What are we looking at? Can you really see anything? Anything I have not seen? Anything new? Not really, but holograms are meaningful not because of what they represent, but because of who they are supposed to represent to.

"MONA LISA", 1998, KARIŞIK TEKNİK, 200X85CM © GALERIST'in izniyle
MONA LISA", 1998, MIXED MEDIA, 200X85CM © Courtesy of GALERIST

Sanatsever

Kolay olacağını kimse söylememişti. Hatta kayınvalidem burada olsa hemen "Sana gül bahçesi vaadetmedim!" diye, alıntıyı yapıştırırdı. Gene de basit filolojik bir çalışmanın bu kadar çetrefilli olacağını rüyamda görsem inanmazdım.

Dilbilimi tahsilime rağmen, bu zaman ötesi üstadın yapıtını araştırırken kendimi daha ziyade bir hafiyeye gibi hissettim; ne öncülü ne de ardılı olan bu büyük sanatçının yapıtını... Yani Steven Toole'un... Ya da kendi tanımıyla sanatsever Toole'un: "Steven Toole, sanatsever!"

Neredeyse hiçbir yapıtının günümüze ulaşmamış olması, hatta belki de hiçbirinin layıkıyla belgelenememiş olması elbette beni bu yüce dehanın sanat tarihine arzedilmesi işinden alıkoyamazdı. Bu engellerin ötesinde, dostları, arkadaşları ya da zamanında tanışmış olduğu kişilerin bana yardımcı olmadaki isteksizliği -hatta kabalığı-, dahası bu kişilerden konuştuğum birçoğunun düşmanca hisler beslemesi, hareket ve ifadelerinde -dilim varmıyor ama- deliliğin sınırlarında olmaları dahi beni yıldırmadı. Sanat tarihi Steven Toole'dan mahrum kalmaz, kalmamalı.

Steven Toole, Philadelphia'da 1961 ile 1969 arasında tam kesinleştiremediğimiz bir tarihte dünyaya geldi. Bush'un ikinci kez Amerika başkanlığına seçilmesi üzerine -daha birçokları gibi- Amerikan vatandaşlığını reddetti ve Kanada'nın ilginç ve küçük beldesi Winnipeg'e yerleşti. Şu anda tam olarak nerede olduğu bilinmemekle birlikte, deliller gösteriyor ki -ve maalesef bunların içerisinde sözümona son başyapıtı da mevcut- akıl sağlığını neredeyse tamamen yitirmiş olması ve yine üzülererek tahmin yürütmek gerekirse, Winnipeg Devlet Akıl Hastanesi'nde ikamet ediyor olması kuvvetle muhtemel.

[İSİMSİZ (RUSKIN'İN ARDINDAN)]

Büyük dehamız sanat çevresinin dikkatini -ve elbette kolluk kuvvetlerinin, çünkü deha hem dehayı hem de polisi ateşler- ilk olarak "İsimsiz [Ruskin'in ardından]" başlıklı yapıtıyla çekti. Hem ne çekmek! Bu yapıtın sergilendiği galeri, açılış esnasında New York polisi tarafından müdahale edilerek kapatıldı. Toole'un eseri ise (yanda o zamanki dostlarından D'nin az çok başarılı bir reproduksiyonunu görebilirsiniz) cinsel ilişki halindeki bir keçinin rektumuna duhul edilen fotoğraf makinası yardımıyla çektiği bu eşsiz kareydi. (Lütfen 1989'daki teknolojinin bugünkü kadar ileri olmadığını ve maestronun fotoğraf makinasının boyutlarının da hayvan hakları aktivistlerini son derece rahatsız ettiğini aklınızda bulundurun.)Bleeker Arts isimli galeri çok

The Artlover

Nobody said it was going to be easy-"I didn't promise you a rose garden," my mother-in-law would poignantly quote-although not in my wildest dreams would I have imagined such hardship in the course of what should have been a routine study.

I'm a trained philologist, yet I couldn't shake the feeling that I'd become a private detective once I decided to pursue the oeuvre of the timeless master, a man without predecessor or offspring: Steven Toole, the artist, or as he baptized himself, "Steven Toole, the artlover!"

Despite the fact that none of his works are properly documented and that his only friends and acquaintances are burdened by a certain unwillingness to broach the subject of the artist, or conversely, possess a disposition which-politely speaking-borders on the insane, I did not hesitate a moment when the opportunity presented itself to uncover the story of the maestro and share it with the world.

Steven Toole, born in Philadelphia somewhere between 1961 and 1969, moved to New York in the late 1980s. After the second Bush administration decided to denounce his citizenship, Toole reportedly immigrated to Winnipeg, Canada. His exact whereabouts are unknown, yet sadly, most of the evidence as to his current position-including his latest so-called masterpiece-suggests that he has entirely embraced a state of insanity befitting a refugee of political circumstance with an artistic bent.

Untitled (after Ruskin)

This genius first attracted the art crowd with his controversial print, Untitled (after Ruskin), which depicts a gory scene shot by a camera inserted by the artist into the rectum of a male goat during his act of coupling. (Please bear in mind that in 1989 technology wasn't quite what it is today, hence the uproar by the animal rights activists regarding the size of the handheld camera employed by the artist.) The gallery-(no longer active today) was known as Bleeker Arts and was, as one might suspect, located on the street of its namesake in New York's West Village-was shut by the police only a few minutes into the opening and Toole's already infamous snapshot was unceremoniously removed. Here's a reproduction by his then friend D.

Toole's imagination, however, was not to be leashed and his genius perpetuated itself in the manner of an empire upon which the sun never sets. He and his company spent sleepless nights developing new theories on art, which gave birth to another one of his many masterpieces: URGENT URGENT URGENT URGE.

From: 845-758-5208

To: 215-236-4465

11:44 a.m. Thursday

June 19th, 1997

URGENT-URGENT-URGENT-URGENT-URGE

Dear Employees of the Philadelphia Museum of Art,

I want to warn you about an extremely urgent situation. A few minutes ago a friend of mine who is a performance artist – and has distinguished himself in this arena – left the apartment after our (aprox. four hour) discussion about art and art work. His purpose is TO URINATE INTO DUCHAMP'S FOUNTAIN!

I accept my responsibility in this, however it is impossible for me to say whose idea it was.

My friend is about thirty-five, brown haired, medium size, and – of course – male (what a scandal the opposite sex would cause!). He must be stopped before he gets into the appropriate section of the museum. It should be held in mind that he is a performance artist and has skills in using his body.

Fortunately, considering the distance between New York and Philadelphia, we may have enough time to intervene.

Good luck, and

my hopes are with you

Steven Toole, art lover.

geçmeden bir suç mahali muamelesi gördü ve açılış sonlanamadan, handiyse hakkıyla başlayamadan sergi kapatıldı.

Toole'un hayal gücü elbette bu gibi baskılara pabuç bırakacak nitelikte değildi, üstadın yaratıcılığı hiç olmadığı gibi çağlamaya başlamıştı, dünyamız ve sanat yeni ufuklar arifesindeydi. Sırdışıyla birlikte günler ve geceler boyu çalışmalarına devam eden Toole bir kaç yıl içinde yeni bir başyapıtı imza atmıştı: "ACİL ACİL ACİL ACİL AC"

Gönderen: 845-758-5208

Alıcı: 215-236-4465

11:44 Perşembe

19 Haziran, 1997

ACİL-ACİL-ACİL-ACİL-AC

Saygıdeğer Philadelphia Sanat Müzesi Yetkilileri,

Sizleri son derece acil bir durum hakkında uyararak istiyorum. Birkaç dakika önce performans sanatçısı bir dostum -ve kendini bu alanda hakkıyla kanıtlamıştır- (yaklaşık dört saatlik) uzun tartışmamızın ardından evi terk ederek müzenize doğru yola çıktı. Amacı Duchamp'ın Kaynak'ına KÜÇÜK ABDESTİNİ YAPMAKTIR!

Bu fikrin tam olarak kimden çıktığını kestirmek imkansız olsa da sorumluluğumu sonuna kadar kabul ediyorum.

Dostum otuz beş yaşlarında, kahverengi saçlı, orta cüssede ve -elbette- erkektir (öteki türüsü nasıl bir skandala yol açardı kimbilir). Müzenin ilgili kısmına ulaşmadan durdurulması elzemdir. Lütfen bir performans sanatçısı olduğunu ve vücudunu ustalıklı kullanabildiğini gözardı etmeyin.

Mamafih New York ve Philadelphia arasındaki mesafe göz önünde bulundurulduğunda, müdahale etmek için yeterli süremiz olabilir.

Tüm kalbimle,

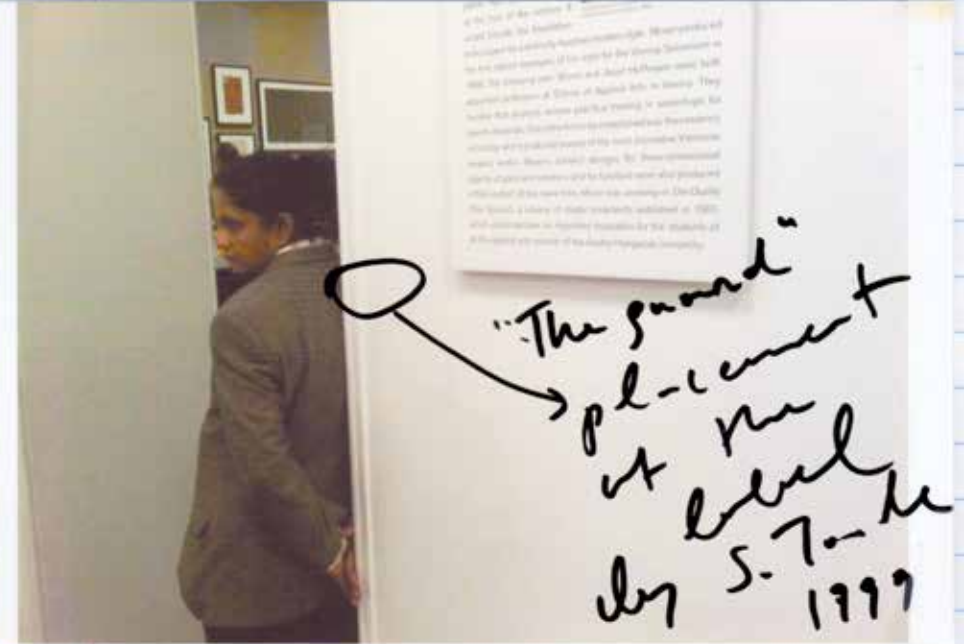
Steven Toole, sanatsever.

Günümüz sanat tarihi Steven Toole'un dünyanın en seçkin müze ve sanat kurumlarındaki müdahaleleri açığa çıkmaksızın eksik kalacaktır. Toole atölyesinde –aslına bakarsanız evinde, çünkü bu sıradışı dahi atölye fikri ile hiç barışık olmadı—hazırladığı tasarım olarak mükemmel etiketleri müzelerdeki "hazır nesnelerin" yanına iliştiiriverirdi; birçok müzede yangın söndürücüsünün yanı başında "Steven Toole. Yangın Söndürücüsü" ya da New York MoMa'daki yorgun sanat izleyicilerinin etraflarındaki yapıtlardan bir an için soluklanmalarını sağlayacak bir kanepenin yanındaki "Steven Toole. Kanepeler" ibarelerini görmek günümüz izleyicisi için bir şok olabilir. Ama bu yüce deha daha da ileri giderek -şu anda ismini anmamız bir skandala yol açacağı için gizli kalması gereken—saygın bir kurumdaki müze bekçisinin sırtına benzer etiketini yerleştirmişti: "Steven Toole. Müze Bekçisi. Karışık teknik. 1999."

[MÜZE BEKÇİSİ]

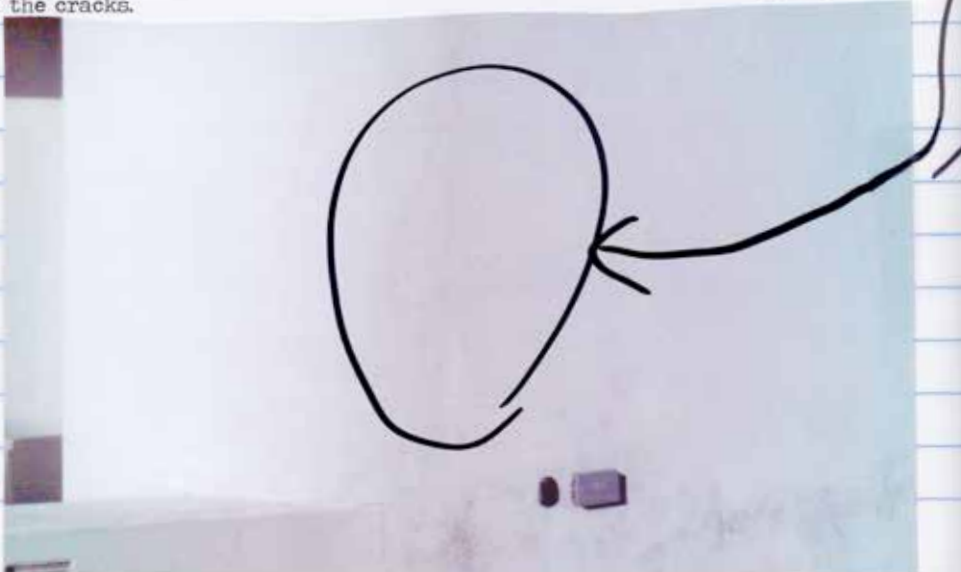
Today's history of art would be incomplete without Toole's series of interventions in the world's most prestigious museums and institutions of art. Toole prepared graphically precise labels at his studio—or rather at home since he managed to avoid being tied down to a studio in his flourishing career—and placed them carefully upon the walls of the aforementioned institutions next to "found objects," as he called them. At the height of his career, for instance, it wouldn't be unusual for one to come across a fire extinguisher on a sober white MoMa wall some measure out of the way of that museum's Design Collection which had newly been graced with a label that read: "Steven Toole. Fire Extinguisher, mixed media, 1999." At times unfocused, the series would culminate, however, with his undeniable tour de force, "Steven Toole, Museum Guard, mixed media, ~~1999~~"

1999.

Toole's masterpiece and the last spectacular intervention of his I had access to before his unfortunate disappearance is The Crack, a work which most of the attentive readers of this amazingly rich magazine will undoubtedly be aware. I am, of course, talking about the crack on the wall of Guggenheim Museum-a somewhat unsightly little rupture the artlover caused with a swift curb-jumping maneuver of his truck and a bump (or two, according to some witnesses) from his momentarily weaponized front fender. Nursing a wounded face fresh with blood, Toole fled the event with little apparent fanfare. Needless to say, the censors and the powers-that-be who manage the knicked art institution wasted no time covering over this short-lived masterpiece. Yet, like so many hurried displays of authority, the repair was not entirely effective and, in the right light, the careful observer can still behold the trace of the crack on the museum's southern façade-a crack, as it were, slipping through the cracks.

[GUGGENHEİM GENEL FOTOĞRAF]

Bir çoğumuzun rivayetten ibaret olduğunu düşündüğü bir başka şaheserinden bahsetmek istiyorum şimdi de. Evet, yanılmadınız, Guggenheim Müzesi'nin duvarındaki, sadece "gören" gözlere hitap eden dahiyane müdahale! Sanatçımız kamyonetiyle Beşinci Caddede yol alırken, yukarıda adı geçen kurumun duvarına sanki içinden geçecek bir hayaletmiş gibi hiç hızını kesmeden bindirmişti! (Hatta ulaşabildiğim bir görgü tanığına göre bu hamleyi iki kez üstüste yapmış.) Yüzü gözü kan içinde kalan Toole mekandan aynı hızla uzaklaşmış ve elbette tutucu müze yetkilileri duvarda oluşan çatlığın kapanması için ellerinden geleni yapmışlardır. Sizi duyar gibiyim: "Güneş balçıkla sıvanmaz!" Evet dostlarım, bugün dahi kadim Toole hayranlarının Kâbesi olan bu müze duvarı dikkatli sanatseverin hemen seçeceği bu çatlığı barındırmaktadır.

[GUGGENHEİM ÇATLAK YAKIN ÇEKİM]

[TRT FOTOĞRAFI]

George W. Bush ikinci kez iktidar olup Türkiye'yi ziyaret ettiğinde, artık Kanada menşesine geçmiş olan Toole -naçizane benim de çorbada tuzum olduğunu inkar etmem ne fayda- ülkemizdeki yandaşlarının yardımıyla, teknoloji uzmanlarına ulaşmış ve devlet televizyonunun ana haber bültenine sızarak, hazırladığı muhteşem kolajla evlerimizdeki televizyona dahil olmuştur. Saniyenin 24'te biri süresince ekranda beliren şeytan boynuzlu ve ağızdan kan sızan bir başkan Bush imgesi sanatçının bilinen en büyük yapıtlarından biri olmaya hak kazanmış, bu sayede ülkemiz de sanatın yeşerdiği nadide bir toprak olma yolunda dev bir adım atmıştır. (Not: Tahmin edilebilecek imkansızlıklar dolayısı ile önceden ilan edilememiş bu yapıt, tanık olduğunda bilinçli göze değil, direkt olarak bilinçaltına hitap eder.)

When GWB visited Turkey in his second term the now-Canadian artist went to the exotic lands and signed the most sophisticated work of our times in collaboration with the local techies. Together they infiltrated prime time television news and posted for a mere 1/24th of a second the maestro's masterful painting of Bush Jr. with devil's horns and blood dripping from the corner of his mouth. Considering the nature of this intervention it was impossible to announce the work before its public debut, and to the average viewer the duration of the premiere was far too short for the image to register in the consciousness. The election cycle rendered a re-staging unnecessary.

The staffers I encountered at the Winnipeg mental hospital were neither friendly nor cooperative. On a truncated tour of the grounds, I came across an almost abstract composition scrawled on a crumpled sheet of paper tacked to a wall. The meaning is still something of an enigma for me, but after such meticulous investigation on Toole, I can assure you that just by just glancing at the layout, I've no doubt that the master remains in a reluctant residency at their institution and is likely in critical condition. I hope the bad news won't come before we go to print and that in these pages the most important artist of our times will continue to exist.

I drew
it

Winnipeg Devlet Akıl Hastanesi'nde bilgi almaya çalıştığım yetkililer –ki bunların arasında sadece doktor ve hemşireler değil, diğer hastane sakinleri ve müdahdemler de var—bana ne dostça ne de işbirliği içinde yaklaştılar. Hastanede tebdili kıyafetle yaptığım kısa ziyarette duvarda basit ama esetikten biraz nasibini almış biri için çok manidar bir kompozisyona rastladım. Anlamı hala bilinmez in içinde olan bu yapıt, Toole üzerine bu denli hassasiyetle çalışmış biri olan benim için hiç kuşkusuz onun sözümona son başyapıtı. Yine bu yapıttan sanat tarihsel bir çıkarsama yapmam gerekirse; evet, üstadımız hastane adı verilen bu çirkefte ve maalesef kritik bir durumda. En büyük ümidim kötü haberin bu sergiden önce gelmemesi ve en azından bu satırlarda günümüzün bu büyük dehasının yaşamaya devam ediyor olması...

[SÖZÜMONA BAŞYAPIT]

"DIŞKI İLE İRTİFA", 2009, KARIŞIK TEKNİK © Sanatçının izniyle
"LEVITATION BY DEFECAATION", 2009, MIXED MEDIA © Courtesy of the artist

"MARK", 2011, VIDEO, 3+2 AP © GALERIST'in izniyle
"MARK", 2011, VIDEO, 3+2 AP © Courtesy of GALERIST

"ÇAYANLIK", 2012, VIDEO, 3+2AP © GALERIST'in izniyle
"TEAPOT", 2012, VIDEO, 3+2AP © Courtesy of GALERIST

"ÇILGIN TURİST", 2006, VIDEO, 3+2 APO GALERIST'in izniyle
"CRAZY TOURİST", 2006, VIDEO, 3+2 APO Courtesy of GALERIST

'I II', 2014, HEYKEL, ALÇI, 42X35X35CM © GALERIST'in izniyle
'I II', 2014, SCULPTURE, PLASTER, 42X35X35CM © Courtesy of GALERIST

"MIRAGE", 2012, FOTOĞRAF, 3+1AP © GALERIST'in ve POSTMASTERS'in izniyle
"MIRAGE", 2012, PHOTOGRAPH, 3+1 AP © Courtesy of GALERIST and POSTMASTERS

Biyografi / Biography

Serkan Özkaya, 1973, İstanbul

Serkan Özkaya lisans, yüksek lisans ve doktora eğitimini İstanbul Üniversitesi, Alman Dili ve Edebiyatı bölümünde tamamlayıp Güzel Sanatlar yüksek lisansını New York Bard College'dan aldı. École Régionale des Beaux Arts de Nantes (2000–2001), Malmo Rooseum (2002, İsveç Uluslararası Görsel Sanatçı Programı [IASPIS] bursu kapsamında), İstanbul Platform Güncel Sanat Merkezi (2003–2004), ve Berlin Künstlerhaus Bethanien'da misafir sanatçı olarak bulunan Özkaya aynı zamanda New Hampshire'daki MacDowell Sanatçı Kolonisi'nin bir üyesidir. Temsil kavramının özünü sorgulayan Serkan Özkaya, eserlerinde çeşitli mecralar kullanarak gündelik imaj, obje ve olguları bir araya getirir. Aynı anda hem samimiyet hem de genelleme olarak nitelenebilecek çalışmaları, kültür ile gündelik/sıradan arasındaki sınırları oyunbaz bir havayla silikleştirir. Birkaç saniye süren sokak gösterimlerinden, gücünü prodüksiyondan alan, tesadüfe meyyal durumları içeren uzun süreli süreçlere kadar geniş bir yelpazede üretim yapar. Sanatçı pratiğinin enerjisini fikirden alan bu karakterini üstüne basa basa vurgular, kucaklar. Özkaya'nın eserleri Storefront Art and Architecture (New York), 21C Museum (Kentucky), Slag Gallery (New York), 1K Projectspace, (Amsterdam), Boots Space (St. Louis), Shanghai & Freemans (New York), Künstlerhaus Bethanien (Berlin), MiniGallery (Stockholm), Altıncı Şanghay Bienali, Yedinci Uluslararası Santiago de Chile Yeni Medya Bienali, Dokuzuncu Uluslararası İstanbul Bienali, City Museum Helsinki & Belgrade Museum of Contemporary Art, Tallinn Museum of Modern Art, White Box, Sparwasser HQ gibi birçok galeri, bienal ve sanat kurumunda sergilenmiştir.

Serkan Özkaya holds an M.F.A. from Bard College, New York, and a Ph.D in German Language and Literature from Istanbul University, where he also earned his B.A. and M.A. Ozkaya has been an artist-in-residence at the École Régionale des Beaux Arts de Nantes (2000-2001), Rooseum in Malmo with the IASPIS grant (2002), Platform Recent Art Center in Istanbul (2003-2004), and at Kuenstlerhaus Bethanien, Berlin (2006). He is also a fellow of the MacDowell Colony in New Hampshire. Serkan Özkaya works in a variety of media, bringing together familiar images, objects, and phenomena, as he questions the very nature of representation. His works are at once intimate and general, playfully disintegrating the boundary between culture and the mundane. His work processes also vary from street footage of a few seconds to long-term, production-driven, coincidence-prone situations that he embraces, highlighting the idea-driven nature of his practice. Özkaya's works have been exhibited in many art Institutions, galleries and biennials including Storefront Art and Architecture (New York), 21C Museum (Kentucky), Slag Gallery (New York), 1K Projectspace, (Amsterdam), Boots Space (St. Louis), Shanghai & Freemans (New York), Kuenstlerhaus Bethanien (Berlin), MiniGallery (Stockholm), 6thShanghai Biennial, 7th International Santiago de Chile New Media Biennial, 9th International Istanbul Biennial, City Museum Helsinki & Belgrade Museum of Contemporary Art, Tallinn Museum of Modern Art, White Box, Sparwasser HQ.

İngilizce'den Çeviren
Translated to Turkish by
Zeynep Güden

Fotoğraf
Photograph by
Brett Beyer
Bariş Özçetin
Gizem Karakaş

Yayınlayan
Published by
GALERIST
Meşrutiyet Caddesi, 67/1
Tepebaşı/İstanbul
www.galerist.com.tr

Baskı
Printed by
Ofset Yapımevi
Şair Sokak 4,
34410 Kağıthane İstanbul
T. (212) 295 86 01
F. (212) 295 64 55

©2013
500 kopya / copies

Bu katalog Serkan Özkaya'nın
23.01.2014-22.02.2014 tarihleri arasında
Galerist Tepebaşı'nda gerçekleşen
'Bugün Aslında Dündü' isimli sergisi
nedeniyle yayınlanmıştır.
Tüm yayın hakları saklıdır.

*This catalogue has been published
on the occasion of Serkan Özkaya's exhibition
'Today Was Really Yesterday' at Galerist Tepebaşı
between 23.01.2014-22.02.2014.
All rights reserved.*

GALERIST

GALERIST MEŞRUTİYET CAD.
NO 67/1 TEPEBAŞI BEYOĞLU
34430 İSTANBUL TÜRKİYE
T. + 90 212 252 1896

info@galerist.com.tr
www.galerist.com.tr